

5 Ιουλίου 2021

Όσιος Ιωσήφ, Όταν είδε την Παναγία ζωντανή, ηλιόμορφη και το Θείο βρέφος που άστραφτε περισσότερο από τον ήλιο τον χάιδεψε!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[Γράφει ο Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός]:

Κάποτε, όταν τον ενοχλούσε [τον όσιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή] η δύσπνοια εξαιτίας της αρρώστιας του, τον άκουσα να σιγομιλάει μόνος του στο κελλί του. Με την παρρησία που μας χάριζε, μπήκα μέσα μόνος μου να δω με ποιον μιλάει και τι λέει, γιατί ήξερα ότι δεν ήταν άλλος εκεί αυτή την ώρα.

Τότε τον βρήκα να κρατάει στην αγκαλιά του μία εικόνα της Δέσποινάς μας Θεοτόκου. Την ασπαζόταν και της μιλούσε: «Δέσποινά μου, Δέσποινά μου, μη με εγκαταλείπεις· εγώ σε ασπάζομαι στην εικόνα Σου και Συ με χάριδεψες ζωντανή!» και ήταν όλος δάκρυα.

- Μιλάς, Γέροντα, με την Κυρία μας, του λέω. Τι της είπες, Γέροντα, πες μου σε παρακαλώ.

Μου το είχε πει και άλλη φορά, αλλά το είχα λησμονήσει, και μου λέει:

- Στο παρελθόν με την εικόνα Της αυτή η Δέσποινά μας πολύ με είχε παρηγορήσει, όταν είχα πειρασμούς. Αυτά τώρα θυμάμαι και Την παρακαλώ. Κάποτε όταν ήμουν στην Μικρή Αγία Άννα πριν να έρθετε εσείς, πλήθυναν οι πειρασμοί και οι θλίψεις και η μόνη μου παρηγοριά ήταν η Παναγία μας.

Πήγαινα στο εκκλησάκι μας, όπου είχα αυτή την εικόνα στο τέμπλο. Εκεί μπροστά Της προσευχόμουν και Την παρακαλούσα, καθώς μόνη Της μου είχε υποσχεθεί να έχω την ελπίδα μου σε Αυτήν. Όταν κατά την διάρκεια των πειρασμών κρύψει η Χάρις την αισθητή παρουσία Της, τότε αυξάνει η αγωνία και ο άνθρωπος με περισσότερο δέος παρακαλεί· «τάχυνον ως οικτίρμων και σπεύσον ως ελεήμων εις την βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλομένη» έκραζα «και που λοιπόν εύροιμεν άλλην αντίληψιν, ει μη προς Σε την εύσπλαγχνον, την ψυχών και σωμάτων ιατρόν»;

Και, ενώ ευρισκόμουν συγκεντρωμένος και έκλαιγα μπροστά στην εικόνα Της αυτή, αισθάνθηκα όπως και άλλοτε την παρουσία της αντιλήψεώς Της.

Ο χώρος στο εσωτερικό της εκκλησίτσας εκείνης ήταν στενός (η απόσταση από το τέμπλο ως το στασίδι που στεκόμουν ήταν μόλις ένα μέτρο). Τότε είδα την εικόνα Της που άστραψε με θαυμαστό φως και, η θεία μορφή Της πήρε κανονικές διαστάσεις.

Η Παναγία μας δεν ήταν πλέον εικόνα, αλλά ζωντανή, ολόσωμη, υπέρφωτη,

ηλιόμορφη, με την διπλή Της πάντοτε ιδιότητα: Μητροπαρθενική.

Είδα δε ο ταπεινός τόσο, όσο επέτρεπε η θνητότητά μου και με σεβασμό γύρισα το πρόσωπό μου προς την γη. Δεν μπορούσα άλλο να κοιτάξω, γιατί το πανάγιο Βρέφος της ο γλυκύτατος Ιησούς μας τον οποίο κρατούσε στην αγκαλιά Της άστραφτε περισσότερο από τον ήλιο, κατά το Θεοπρεπές μεγαλείο Του. Γέμισε τόσο την ευτέλειά μου με την αγάπη Του, ώστε αγνοούσα εντελώς τον εαυτό μου και μόνο θαύμαζα.

Τότε άκουσα την μυρίπνοη και γλυκύτερη από μέλι φωνή Της να μου λέει:

«Δεν σου είπα να έχεις την ελπίδα σου σε μένα; Γιατί αποθαρρύνεσαι; Να, πάρε τον Χριστό!»! Άπλωσε την μακαρία αγκαλιά Της προς εμένα και το πανάγιο Βρέφος με πλησίασε, όσο που να μπορεί ο άνθρωπος να το φτάσει!

Εγώ επειδή από την έκπληξή μου δεν τολμούσα να κάνω καμία κίνηση, άπλωσε ο πανάγαθος Ιησούς μας το χεράκι Του και με χάιδεψε τρεις φορές στο μέτωπο και στο κεφάλι! Γέμισε η ψυχή μου αγάπη αμέτρητη και φως, που δεν μπορούσα να σταθώ πλέον στα πόδια μου.

Έπεσα κάτω και με πόθο και δάκρυα φιλούσα το μέρος, όπου στεκόταν η Βασίλισσα των όλων, γιατί επανήλθε πάλι πίσω στην εικόνα Της και άφησε σε μένα την παρηγοριά και την ευωδία Της. Ευωδίαζε για πολύ καιρό το μέρος εκείνο που είχε πατήσει, θυμίζοντας συνεχώς την μακαρία υπόσχεσή Της!

Να, αυτά τώρα της ξαναθυμίζω και ότι δεν ξέχασα την επαγγελία Της, που δεν είναι άλλη πια παρά να με πάρει από αυτή την ζωή στην βασιλεία του Υιού της Αγάπης Της!

Πραγματικά, ήταν τόσο φανερή η ιδιαίτερη αγάπη του [του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή] προς την Δέσποινά μας και η πίστη του στην μητρική Της πρόνοια, που τον πρόδιδαν και αυτές οι κινήσεις του, όταν άκουγε το όνομά Της ή έβλεπε την εικόνα Της ή έψαλλε κανείς κάποιον ύμνο Της. Οι πολλές αντιλήψεις Της, με τις οποίες τον παρηγορούσε, και γενικά η ιδιαίτερη πρόνοια και κηδεμονία Της προς τους Αθωνίτες μοναχούς είχαν κατακτήσει εξ ολοκλήρου την ψυχή του Γέροντος. Επομένως η δική μας περιγραφή για την πίστη και την αγάπη του προς την Δέσποινά μας είναι πολύ φτωχή.

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφέρουμε και το άλλο βασικό χαρακτηριστικό του αιμνήστου Γέροντός μας, ότι είχε πολλή αγάπη και συμπάθεια προς τον πλησίον.

Ιδιαίτερα αγαπούσε τους φτωχούς και ταλαιπωρημένους και ακόμα περισσότερα όσους έπασχαν ψυχικά, γι' αυτό και δεν έπαυαν να μας επισκέπτονται συχνά.

Από το βιβλίο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, ο «Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής, Βίος, Διδασκαλία, 'Η δωδεκάφωνος σάλπιγξ'», έκδοσης Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου Αγίου Όρους.